

forhindre en Forhandling ved at gjemme sin Plan til bagefter og dernæst at faae Planer satte i Værk, der foregribe al fremtidig Forhandling. Jeg tror ikke, at den ærede Minister lekunde have valgt en uheldigere Maade, dersom det virkelig har været hans Tante, at der kunde være kommet Forstaaelse med Folkethinget, thi forventet Tillægsbevilling er altid en Bevilling paa Grundlag af, at fremtidige Forhandlinger skulde føre Noget, men disse fremtidige Forhandlinger, hvorpaa den ærede Minister har haabet at komme til Enighed, har han selv forhindret og affaa-ret. Dernæst siger den ærede Minister som Grund til, at han ikke gjenindkaldte Rigsdagen, at Rigsdagen maatte slutte den 1ste April, men det er jo ingen Grund. Jeg vil nu udtryffelg spørge den høitærede Krigsminister, hvad Grunden er til, at han, naar han troede, at der kunde naaes en Enighed, og naar han ventede, at man havde en eller anden Tanke her, saa at der kunde komme Forstaaelse derom, ikke enten forelagde sit Forslag i Tide eller sørgede for, at Rigsdagen blev indkaldt igjen efter den 1ste April for at forhandle om denne Sag med Regjeringen. Derpaa maa vi have Forklaring; thi det maa være en nødvendig og logisk Konsekvens af, hvad den ærede Minister har sagt i Dag. Det er imidlertid ikke sket, men tværtimod lige det Modsatte. Saa længe det ikke er oplyst, hvad der hindrede ham deri eller tvang ham til at gaa den Vej, som affaar al Forhandling og præjudicerede samtlige Forsvarsplaner, som tænkes kan, saa længe jeg ikke har Forklaring deraf, maa den ærede Minister indrømme, at det ikke er ret troværdigt, naar Regjeringen erklærer her at have handlet paa forventet Tillægsbevilling. Den ærede Minister anførte ogsaa forskellige andre Grunde, der tvang ham til at handle hurtigt. De kom kun i anden Række, men jeg skal dog bemærke, at der var uheldige Exempler, han nævnte. Han sagde, at vi have været i Stand til gennem en Række af Aar at udsætte saadanne militære, paa eget Ansvar gjennemførte Foranstaltninger til fortsatte Forhandlinger, thi der var ingen Fare for Krig, og saa nævnte den ærede Minister 1875—76 som en særlig Fredstid. Men den ærede Minister glemte vist nok, at omtrent et Aar efter var der megen Fare for en orientalsk Krig, og den kom allerede i 1877; altsaa den maatte dengang have været særlig faretruende, og jeg tror ikke, at Noen var i Tvivl om, at noget Saadant snart maatte komme. Men den Fare, der nu skulde være for Krig, det er den, den ærede Minister burde have oplyst noget om. Den ærede Conseilspresident

har i Udvalget ikke oplyst Nogetsomhelst i den Henseende. Han har indrømmet, at overhængende Fare var der ikke, thi saa vilde der være blevet fulat en ganske anden Plan med Hensyn til de Arbejder, der skulde udføres. Den ærede Minister har endnu i Dag sagt, at han havde i forskellige politiske Omstændigheder og Hensynet til den franske Udstilling i 1889 en Slaas Sikkerhed for, at der ikke vilde blive Krig endnu i Aar, men hvorfor i al Verden da ikke vente? Veed den ærede Minister da nu nogetsomhelst Nyt, som ligger udenfor den almindelige Bevidsthed, og som kunde begrunde en Forestilling om, at der maa ventes en Krig for Exempel i de nærmeste Aar. Det vil jeg tillade mig at spørge den ærede Minister om, thi han har antydet det helt igjennem. Den ærede Minister har sagt, at der før var en Keiser i Tyskland, som havde fredelige Sympathier; er det hans Mening dermed at antyde, at den nuværende Keiser ikke er betryggende i saa Henseende? Den ærede Minister sagde videre, at Boulanger var en Garanti for Freden. Jeg veed ikke af, at Boulanger for Tiden regjerer i Frankrig, eller veed den ærede Minister, om der skal ske Noget i saa Henseende, eller vilde han antyde, at han ikke tror, at den franske Republik kan staa overfor Boulanger. Jeg forstaaar ikke den ærede Ministers Antydning, men der maa dog være Noget deri. Saa længe det ikke kommer frem, synes jeg, at Argumentet, Udsigt til Krig, er noget lige saa Løst og Svagt som det, han antydede om, at han undlod at forelægge sin Plan paa en Tid, hvor han troede, at vi kunde forhandle derom, men desuagtet præjudicerede de Planer, der kunde ventes drøftede her i Thinget. Nei, den virkelige Grund til den ærede Ministers og hele Ministeriets Fremgangsmaade er ikke Forsvaret, den har ikke det Mindste med Landets Forsvar at gjøre; thi havde man virkelig villet naae en Ordning af Forsvaret, vilde man være gaaet en anden Vej, den, man altid er gaaet, nemlig at forhandle med Repræsentationen og søge at gjøre Alt, hvad man kunde, for at faae de forskellige Dele af Landets Lovgivende Magt til at arbejde sammen ved Forhandling. Men det er tværtimod det stik Modsatte. Regjeringen har gjort. Den ærede Minister kom ogsaa til Slutning med den virkelige Grund: en nødvendig Maqtabendelse, sagde han, og det ærede Thing veed at denne Regjering kan ikke lade Forsvarssagen falde, og derfor maa vi tilskrive os selv, at det er blevet labet uden vort Samtykke. Naar vi ikke kunne give denne Regjering, som ikke kan opgive Sagen, vort Ja, maa vi finde os i,